

»Aa — Stakkel dog!« sagde hun og sendte ham over Skulderen et Blik fuldt af Medfølelse.

Per stod igen et Øjeblik tvivlraadig. Saa traadte han besluttet hen til hende, bukkede og sagde, idet han med spøgefuldt Artighed bød hende Armen:

»Ja, da altsaa Selskabet nu er begyndt at samles, tør jeg maaske have den Ære —.«

Hun saae hurtigt og sky op paa ham, idet hun lod, som om hun frygtede for, at der skulde ligge en skjult Hentydning i hans Ord. Derpaa slog hun med træt Mine sin Vifte ud, som gad hun alligevel ikke have Betæneligheder, tog hans Arm og sagde med bortvendt Ansigt:

»De har Ret! Lad os lade, som om vi morer os.«

»Jeg synes ikke, den naadige Frue er rigtig i Humør idag,« sagde han, da de var kommen ind i det tilstødende Værelse, et hvidlakeret og forgyldt Kabinet i Rokokostil. »Er der gaaet Dem noget imod?«

»Ikke Spor! Jeg vilde bare ønske, at denne væmmelige Dag var vel overstaaet.«

»Hvorfor?«

»Jeg hader Selskaber!«

»Saa-aa. Det overrasker mig egenlig. Er det ikke noget nyt?«

»Det kan saamænd gerne være. Men jeg er jo ogsaa en anden nu. Man er bleven Madame. Inden man veed et Ord af det, er man vel Bedstemø'er.«